

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 95

číslo: 4

25. ledna 2015

Cena: 8 Kč

O průběhu obnovy Památníku Mistra Jana Husa v Husinci

Církev československá husitská se zavázala převzetím Památníku Mistra Jana Husa zajistit jeho obnovu k roku 2015, kdy si budeme v červenci připomínat 600 let od smrti Mistra Jana Husa.

Od začátku jsme věděli, že bez pomoci státu, bez podpory Jihočeského kraje a bez dobré spolupráce s městem Husinec nebude možné uskutečnit důstojnou rekonstrukci, aby odpovídala významu národní kulturní památky.

Po převzetí v červenci roku 2010 jsme připravovali architektonický a stavební projekt celkové obnovy Památníku a zajišťovali všechny potřebné souhlasy a povolení k jeho realizaci. Ve třech programech z evropských dotací jsme v předcházejících letech byli neúspěšní. Až teprve v roce 2014 současná vláda projevila zájem a významně podpořila příspěvkem rekonstrukci Památníku Mistra Jana Husa v Husinci.

Celková obnova bude stát kolem 25 milionů korun. Z toho je 20 milionů příspěvkem schváleným vládou a cca 5 milionů je z prostředků Církve československé husitské. Podarilo se ještě získat 400 tisíc z havarijního fondu ministerstva kultury a také Jihočeský kraj poskytuje prostředky na provoz i dílčí výdaje spojené s obnovou. Na své náklady naše církev uskutečnila opravu domu (včetně nové střechy), který sousedí s památkovými objekty, a zajistila výstavu pro přechodnou dobu před vlastní rekonstrukcí, kdy byl památník po celou dobu do roku 2013 pro veřejnost přístupný.

Obnova zahrnuje rekonstrukci dvou památkových objektů, novou expozici o Mistru Janu Husovi, vybudování sociálního zázemí a celkovou úpravu zahradního prostřanství.

Od 1. července 2014 byla zahájena rekonstrukce krovů a střešní krytiny na dvou památkových objektech.

Tyto práce byly dokončeny v říjnu 2014 a na ně navázala další etapa – práce v exteriérech i interiérech budov prováděné firmou, která vyhrála výběrové řízení. Termín dokončení a otevření Centra Mistra Jana Husa je stanoven na 30. května 2015.

Obnova probíhá ve spolupráci a za podpory Vlády České republiky, ministerstva kultury, Jihočeského kraje i města Husinec. Ačkoliv obnovu provádí Církev československá husitská na základě smlouvy z r. 2010, jsou finanční prostředky investovány do majetku města Husinec, které je vlastníkem. Po obnově také bude moci město Husinec Památník využívat ke kulturním a společenským akcím.

Naše církev se od počátku k osobnosti a dědictví Mistra Jana Husa hlásila, vybudovala zejména v době první republiky ve městech a obcích desítky kostelů, označených Husovým jménem jako „Husův sbor“, a připomínala také jeho živou památku v každé době, ať byl Hus středem společenského zájmu nebo na okraji. Tento náš ideově motivovaný vztah k Husovi byl důvodem, proč jsme se do tak náročného úkolu pustili.

K tomu, abychom si hlouběji uvědomovali Husův význam nejen v církevním prostředí, ale i v naší společnosti, v národní historii a kultuře a v evropském kontextu, je 600. jubileum vhodnou a cennou příležitostí.

Tomáš Butta

Jubileum církve v jubilejním roce

Naše církev oslavila 10. ledna 95. výročí svého vzniku. Při této příležitosti se konalo v pražském staroměstském chrámu sv. Mikuláše slavnostní shromáždění s bohoslužbou. Bohoslužbu vedl tradičně bratr patriarcha dr. Tomáš Butta s biskupským sborem. Její součástí bylo udělení kněžského svěcení bratru Daliboru Vikovi a jáhenského svěcení sestře Kristýně Říhové. Uvádíme výňatek z kázání bratra biskupa Juraje Dovaly.

Milé sestry a bratia, pred dvomi dňami sme si pripomínali 95. výročie vzniku našej cirkvi a dnes je to presne 95 rokov od chvíle, čo bolo zverejnené **Provolání Národu československému**. Bol to zásadný text, ktorý v jadre deklaroval a vymedzoval, čo Církev československá znamená, kde má korene a kam smeruje. Text začínal slovami: „*Věrní velikému odkazu svatého mučedníka kostnického „Pravdy každému přejte“, po velikých bojích a vnitřních strastech, jimiž rozhárána trpí náboženská duše národa československého, uvědomili jsme si povinnost, kterou přítomné dny velikého osvobození ukládají i stavu duchovnímu.*“

Kňazi a otcovia zakladatelia spolu s mnohopočetnými zástupmi ďalších duchovných a laikov vytvorili novú vetvu na kresťanskom strome obecnej cirkvi. Nebol to akt samoúčelný, ani nedomyšlený. **Církev československá vznikla z hlbokej túžby po Bohu**, zo smädu po kresťanskej viere, ktorá zohľadňuje nevyhovujúce tajomstvo Božej Trojice a veľkosť Boha; naša cirkev vznikla **z túžby po viere, ktorá je autentická ako viera apoštolov a poskytuje človeku otvorenosť prejavu, vnútornej voľby a slobodu svedomia**.

Církev československá stála od počiatku na troch pilieroch, ako sa píše v zmieňovanom Provolaní, a to: na Svätom Písme ako najvyššej norme,

d'alej na tradícii starokresťanskej, zvlášť cyrilometodskej, a do tretice na tradícii husitskej a českobratskej. Karel Farský, ktorý bol hlavným iniciátorom reformného hnutia a neskôr aj prvým patriarchom cirkvi, vyjadril cieľ, ku ktorému chce s novou cirkvou smerovať, nasledovne: „*A jenom to jedno mějte stále na zřeteli: že pracujeme k tomu, abychom lidem nesli pokoj, trpícím ulehčení a veškeré společnosti radostný mravní řád království Božího a blaho vyplývající z něho.*“ Pri pozornom čítaní týchto slov nám iste naskočí paralela so známou modlitbou sv. Františka z Assisi: „*Pane, udělej ze mne nástroj svého pokoje: Kde je nenávisť, tam ať přináším lásku, kde je křivda, ať přináším odpuštění, kde je nesvár, ať přináším jednotu, kde je omyl, ať přináším pravdu...*“

Sestry a bratia, evanjeliové čítanie určené pre dnešok (Lk 19,1-10) je o colníkovi Zacheovi. Všetci jeho príbeh dobre poznáme. Zacheus bol veľmi bohatý muž, bol totiž vyberačom daní. V očiach židov bol tým pádom vnímaný ako veľký hriešnik. Text evanjelia nám podáva správu o tom, že Zacheus bol vzrastom nízky muž. Ale jeho srdce tak veľmi túžilo stretnúť sa s Kristom, že vyliezol na strom, aby Pána uvidel prichádzať. Nepripomína vám ten obraz niččo?

Je to príbeh našej cirkvi. Nie sme

Pokračování na str. 3

Z webu kardinála Vlka o Husově roku

...Husovské slavnosti 2015 jsou slavnostním jubilejním vyvrcholením dosavadního pětadvacetiletého úsilí o společné uchopení osobnosti Mistra Jana Husa, jeho činnosti a učení v naší společnosti. Při první papežské návštěvě, ke které pozval Jana Pavla II. v r. 1990 prezident Václav Havel, zazněla papežova iniciativa, abychom se zabývali Mistrem Janem Husem, aby se stal osobností našich dějin, která bude národ spojovat. Na tento impuls jsem založil „Husovskou komisi“ při pražském arcibiskupství, která se rychle stala ekumenickou. Navazovala také na velké symposium o Husovi v bavorském Bayreuthu v r. 1993, ze kterého byl vydán sborník příspěvků. Pražskou komisi jsem brzy předal do gesce České biskupské konference, aby mohla být přizvána k účasti všechna katolická biskupství.

V komisi odvedl velký kus práce její sekretář dr. František Holeček. Vrcholem téměř desetileté práce bylo uspořádání Husovského symposia na Papežské lateránské universitě v Římě v r. 1999, při kterém papež Jan Pavel II. ocenil Husův kněžský život a zařadil ho mezi reformátory církve.

Na tyto aktivity pak navazuje ekumenická komise pro přípravu Husovských oslav 2015...

...I když bude uspořádáno malé symposium o M. J. Husovi, nebude se věnovat kontroverzním tématům. V duchovní situaci naší dnešní společnosti se církev soustřeďuje na duchovní hodnoty Husova odkazu, které společnost potřebuje a které mohou být přijaty všemi. V krizových dobách zmlkají kontroverzní diskuse a účastníci dialogu se soustřeďují na základní hodnoty, které mohou sdílet všichni. Tyto hodnoty jsou krásně reprezentovány přiloženým logem...

Při prvním zběžném pohledu na tmavý obrys polopostavy Jana Husa s biretem univerzitního mistra vidí pozorovatel kalich. Ale při pečlivějším přihlídnutí vidíme, že Hus vlastně drží světlý „obdelník“ – knihu, Biblii. Tyto dva prvky znázorňují Husův odkaz: Slovo Boží, Písmo svaté, evangelium – a kalich, symbol Kristovy oběti na kříži, tedy postoj naší lásky a oběti. To jsou dva prvky Husova duchovního odkazu dnešní době: evangelium jako důležitý „návod“ pro život podle pravdy, který je perspektivou naší společnosti (viz husitské heslo, které vlaje na prezidentské standartě, ale celé autenticky zní: „Pravda Páně vítězí“). Druhým prvkem je láska, jako jádro návodu, kterým se nový styl života uskutečňuje. Přeji tomuto slavení významného výročí, aby přineslo do naší společnosti nové impulsy pro život. Mnozí cítí, že je třeba určitá obnova principů života, aby společnost měla světlejší perspektivu...

Z www.kardinal.cz

Papež František: Usmiř se!

...Mír není jenom absence války, nýbrž stav, ve kterém je člověk v harmonii se sebou, s přírodou a v harmonii s ostatními. Toto je mír. Nicméně umlčet zbraně a uhasit ohniska války je nezbytná podmínka vykročení na cestu umožňující dosáhnout míru v jeho rozličných aspektech. Myslím na konflikty, jimiž krvácí mnohé regiony planety, na napětí v rodinách a ve společenstvích.

Vždyť v tolika rodinách, společenstvích i farních společenstvích probíhá válka! Myslím také na rozjitřené spory v našich městech a našich zemích mezi různými kulturními, etnickými a náboženskými skupinami. Musíme se dobrat přesvědčení, že navzdory každému opačnému zdání je na každé úrovni a v každé situaci vždycky možná svornost. Není budoucnost bez mírových úmyslů a plánů! Není budoucnost bez míru! Bůh ve Starém zákoně přislíbil, jak řekl prorok Izaiáš: „Zkuj své meče v radlice a svá kopí ve vinařské nože. Nezdvihne již meč národ proti národu, válce se již nebudou učít“ (Iz 2,4). To je krásné! Mír je zvěstován narozením Vykupitele jako zvláštní Boží dar: „Na zemi pokoj lidem, ve kterých má Bůh zalíbení“ (L 2,14). O tento dar je zapotřebí ustavičně prosit v modlitbě... U kořene míru je modlitba! Je nutné o tento dar prosit, a každý den musí být závazně přijímán v těch situacích, ve kterých se nacházíme. Na začátku tohoto nového roku jsme všichni povoláni znovu v srdci zažehnout podnět naděje, kterou mají vyjadřovat konkrétní skutky pokoje.

„NEVYCHÁZÍŠ S NĚKÝM DOBRĚ?“ – „USMIŘ SE!“ – „U TEBE DOMA?“ – „USMIŘ SE!“ – „VE TVÉ KOMUNITĚ?“ – „USMIŘ SE!“ – „VE SVÉ PRÁCI?“ – „USMIŘ SE!“ – **PROKAZOVÁNÍM SKUTKŮ POKOJE, SMÍŘENÍ A BRATŘTVÍ. Každý z nás má konat skutky bratřtví vůči bližnímu, zvláště vůči těm, na které dolehly rodinné těžkosti nebo neshody různého druhu. Takovéto malé skutky mají velkou cenu, mohou být zárodky naděje, mohou otevřít cesty a vyhlídky míru...**

Podle www.radiovaticana.cz

Z kazatelského plánu

Třetí neděle po Zjevení Páně

Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci. Zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost.

ŽALM 98,1.2

První čtení (varianta I): Jonáš 3,1-5.10

První čtení (varianta II): Jeremjáš 3,21 - 4,2

Tužby:

1. Abychom Pána Ježíše slovy vyznávali i životem následovali, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom Božím slovu pozorně naslouchali a ve skutek je uváděli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku, Hospodine, z pouhé milosti nás povoláváš a přijímáš naši službu. Svým Duchem nás posiluj, abychom zůstali věrni tvému povolání! Prosíme tě, Bože, osvít nás, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení (varianta I): 1. Korintským 7,29-31

Druhé čtení (varianta II): 1. Korintským 7,17-23

Evangelium: Marek 1,14-20

Verš k obětování: Žalm 130,7

Verše k požehnání: Marek 1,17-18

Modlitba k požehnání:

Panovníku, Hospodine, svým Slovem a svátostmi nás osvécuj, ať se i v temnotách držíme pravého světla – tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 97, 9, 71, 186, 312

Husův Areopág - leden 1415

Mrazivý leden r. 1415 jakoby chtěl předznamenat chladný dotek smrti, která dýchla do tváře českého reformátora Mistra Jana Husa. V dopise přátelům píše: „Skoro po celou noc jsem psal odpovědi na články, které vyrobil Pálec. A přímo pracuje k mému odsouzení. Bůh mu odpusť a mě posilni.“

Pálec! Včera přítel, dnes soudce! Ustrašený, zlomený, neúspěšný, bez charismatu, v Husově stínu! A proto se mstící, malý ve svých záměrech, velký ve své pýše. Pálec, slédník! Na Husovi je patrna opatrnost. „Listy nedávejte nositi nikomu, leda v koho máte důvěru jako v sebe samy, ať je donese mlčenlivě... a řekněte Jeseniovi, aby sem na žádný způsob nechočil, ani mistr Jeroným, ani nikdo z našich.“

Nazření budoucnosti! Smrt! Nebezpečí pro druhé, jen proto, že existují! Jesenius, obhájce Husův, bude časem odstaven z místa jeho obhájce. A Jeroným Pražský?

V květnu 1416 bude tento statečný i rozervaný Husův žák upálen jako jeho mistr. Kolik statečných to poznalo! Na čele Kainovo znamení od nehodných, zatracenců vlastní samolibosti. A přátelé? Ti se vás strani! Nic nového pod sluncem, proč by Hus měl zakoušet jiné pocity?! „...napsal jsem supliku k celému koncilu – odevzdal jsem ji patriarchovi – v níž žádám, abych směl odpovídati na každý jednotlivý článek...“ Zmar! Jan

Hus žádá o základní, elementární spravedlnost. I patriarchu prosí; toho, který by měl být nade všemi! Marně! Nenajde v sobě patriarcha konstantinopolský Johannes de Rupe odvahy, neb je v něm mnoho pýchy, v něm, jmenovaném patriarchovi, jehož úřad tolik neodpovídá jeho schopnostem! Hus žádá o jediné, aby „...mohl odpovídati po způsobu, na vysokém učení obvyklém.“ Anebo, dá-li Bůh, aby „...směl prosloviti kázání...“

Nedostane se Husovi ani disputaciones, ani kázání! A pak do vězení přišel i Michal de Causis, hochštapler, zloděj, středověký „svázák“, který okradl Václava IV. Hus jen trpce konstatuje: „...Michal prošourává dopisy i jiné věci... Pro mé hříchy nechal Bůh vystati jej a Pálce.“ A ke Causisovi se přidává opět „patriarcha“, lhář, zoufalec, který na Husa žaluje další z mnoha lží: „Ty máš sedmdesát tisíc dukátů.“ Husa obvinili z toho, že je bohatý! On, který nemá ani na to, aby si v Kostnici nechal koupit husí brk a papír! Duo samozvaných „celebrit“, Causis, který by tak rád vyšplhal na biskupa, a patriarcha konstantinopolský, kteří symbolizují zlo, pýchu, aroganci, hloupost, nevíru, prázdnotu, pokrytectví, ambicióznost kombinovanou s nedostatkem charismatu a „darů Ducha svatého“. Elita, vrchnost, preláti, mamonáři... A proti nim Mistr Jan Hus, který doufá, že tak, jako vysvobodil Pán Bůh Jonáše z břicha velryby a Zuzanu ze soudu

křivých svědků, pak i Husa vysvobodí. Ale, jak praví Hus ve své pokoře: „Pakli však přijde vzácná smrt před tváří Páně, buď jméno Páně požehnáno.“ V listech lednových z roku 1415 se dozvídáme celou řadu věcí. Vedle stížností na Causise, Pálce a patriarchu konstantinopolského Hus ukazuje, jak bylo manipulováno jeho články, jak toužil po přítomnosti krále Zikmunda u případného slyšení, jak žádal zástupce a obhájce, kterého „mi potom dáti nechtěli“. Soud nad Mistrem Janem Husem vyvolal do budoucna bouři nevole a inicioval „revoluční“ aktivity mnoha lidí, kteří pochopili, že pokud se nepostaví zlu zvanému „svěvole a pýcha“, bude ztraceno vše dobré, co Boží lid vybudoval za stovky let existence církve. Mohlo by se říci, že zejména mladí lidé, žáci Husovi, zůstali stát s nýmým úděsem nad skutečností zvůle moci, která se rozhodla Husa umlčet. Řečeno s klasikem: „Hus i trauma soudu jistě enormně šokovaly mnohé elévy jeho doma.“

Vážení a milí čtenáři Českého zápasu, dovoďte, abych vás tímto článkem pozval i ke čtení knihy, která vyšla v prosinci r. 2014. Jmenuje se Mistr Jan Hus - člověk, teolog, mučedník. Tuto knihu a úsilí, které k jejímu napsání bylo vyvinuto, věnuji všem, kteří nezapomněli na to, že vedle vzletných křesťanských slov je třeba činit. A za ně nikdy nelze čekat poděkování většiny, neboť být křesťanem znamená jít „vždy proti proudu“.

Martin Chadima

Nad Písmem

VÝZVA Mk 1,14-20

Ježíš jim řekl: „Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí.“ Ihned opustili síť a šli za ním. Mk 1,17-18

Tento evangelijní text nese název „povolání učedníků“. Já však tento text vnímám především jako výzvu. Je zde dokonce výzev několik. Událost povolání učedníků zmiňují všechna evangelia, zřejmě proto, že patří k těm nejdůležitějším v životě Ježíše Krista i jeho následovníků, ale i k těm zásadním. Evangelista Lukáš navíc umocňuje toto povolání obyčejných rybářů za první učedníky i zázrakem, kdy Ježíš plní rybářům síť rybami, poté co bezúspěšně lovíli celou předchozí noc. Matoušovo a Markovo evangelium při sdílení těchto událostí kladou důraz jinam – na už zmiňovanou výzvu.

Vystoupení Jana Křtitele je samo o sobě pro izraelský národ výzvou. Přichází někdo, kdo volá, tak jako již mnoho dalších proroků před ním, po změně. Po změně lidského života a jeho hodnot. Po uvědomění si sama sebe i toho, kudy a kam kráčí. Zaznívá „NAPRAVTE CESTU“. Čiňte pokání a věřte tomu, že království Boží je na dosah ruky! Obrovská výzva pro každého člověka, ať už je věřící či nikoliv. Nedávno jsme prožili závěr kalendářního roku, který čas - to s sebou přináší bilancování, zamyšlení nad uplynulým rokem, ale také určité předsevzetí do roku nadcházejícího, touhu po změně, zlepšení.

Jak dlouho ovšem tato předsevzetí vydrží? Týkají se opravdu podstatných věcí a hodnot našeho života? Jistě – zhubnout pár kilogramů či pře-

stat kouřit je pro naše zdraví věc prospěšná, a když se zdaří, přinese nám uspokojení, ale jistě to není ta výzva, kterou měl na mysli Jan Křtitel. Činili jsme opravdu pokání? Otevřeli jsme své srdce dotyku Božího království? Žijeme otevřený, blízký a každodenní vztah s naším Pánem? Tyto otázky je třeba si klást neustále.

Protože vlnnost a stereotyp je jako plíživá viróza a čas od času vstupuje do všech vztahů, ať už se jedná o rodiče a děti, partnery, přátele či náš vztah k Bohu. V knize Zjevení je jasně psáno, že právě lhostejnost a vlnnost Bůh nesnese. Nestačí se spokojit se stavem věcí. Nestačí žít laxe, s tím, že nikomu neublížíme a pravidelně navštěvujeme bohoslužby. Občas dokonce přispějí na nějakou církevní či dobročinnou věc. Ne, to není to, co Bůh od nás očekává. Povolává nás. Stále znovu nás volá. Jak ty, kteří ho ještě neznají, tak nás, kteří ho již následujeme mnoho let. Pokládá nám stále nové výzvy. Klade nám palčivé otázky do našich zabydlených životů: „Jsi ochoten pro mě všechno opustit?“ „Jít na nejistou cestu bez záruk úspěchu?“ „Věříš mi opravdu?“ „Jsi si jist, že chceš pro tebe to nejlepší?“ Máme srdce i víru oněch prostých rybářů, kteří možná byli bez vzdělání a majetků, ale otevřeného srdce i myslí? Víme, že i oni pak pro-

žívali mnohé pochybnosti, mnohemu nerozuměli, ale i tak následovali. Bůh po nás často v životě nežádá tak radikální změny, abychom jako oni opouštěli své rodiny. Ale jistě žádá otevřené srdce ke změnám. Nepřeslechnout výzvy, které nám dává. Neboť pokud poslechneme jeho hlas a odvážíme se vykročit novou cestou, začít nové, třeba i neobvyklé věci, přichází i jeho síla a moc. Nezaněchává nás jako opuštěné ovce na cestě bez pastýře. Naopak, Bůh činí věci nové. Má moc proměňovat naše životy. Provází nás ohněm zkoušek i obdobím radosti. Nechce z nás sebevědomím překypující supermanky či železné lady, ale věrné služebníky, kteří chtějí být použitelným nástrojem k proměně tohoto světa.

Nermuťme se tedy nad bolestmi světa, špatností a nepřehlédnutelnou krutostí lidských srdcí, kdy člověk člověku vzájemně ubližuje. Ale staňme se rybáři lidí. Těmi, kdo zachraňují s pomocí Boží před utonutím v moři zlého. Těmi, kdo podávají pomocnou ruku všem bez rozdílu. Těmi, kteří umí sdílet radostnou zvěst evangelia. Překonejme bázeň, nesmělost, osobní nedostatečnost, zdravotní obtíže, pracovní vytíženost a vše ostatní, co nám brání.

A POJĎME!

Libuška Jarošová

Otče náš nebeský, ty znáš každého z nás. Znáš nás a miluješ nás přes všechny naše nedostatky, tak jak miluje otec své děti. Chceš nás učinit svými rybáři, těmi, kdo tě opravdově následují, těmi, kteří mohou měnit svět. Dej nám prosím ve své milosti otevřené srdce i mysl, abychom nepřeslechli tvůj hlas, vyslyšeli tvoje výzvy a byli tam, kde si nás chceš použít. Překonávej v nás prosím naši slabost, dodávej nám smělost, moudrost a pokoru. Amen.

Pokračování kázání br. biskupa Dovaly ze str. 1

dokonalí, tak ako Zacheus nebol dokonalý. Máme svoje hriechy, nedostatky a chyby. Aj Zacheus ich mal. Sme malí, nepatrní, rovnako ako Zacheus. Ale veľmi, skutočne veľmi túžime stretnúť živého Krista. Uvidieť ho, spoznať ho tvárou v tvár, držať sa ho a nechať sa ním viesť.

Čítal som pred nedávnym rozhovorom s americkým františkánom R. Rohrom, ktorý na otázku ohľadne budúcnosti cirkvi odpovedal takto: „*Starí kresťané říkali: Bůh nemá žádné vnuky, má jen děti. Chtěli tím říct, že každá generace se musí obrátit sama pro sebe. Nemůžeme žít jenom ze vzpomínek na církev našich rodičů, musíme mít vlastní zkušenost a vlastní setkání. To pochopitelně neznamená, že bychom neměli předávat naše zkušenosti dětem. Naše práce, jak říkal Ježíš, je rozhodit sít a vytáhnout jak to staré, tak i to nové.*“

Rohr vidí ako dôležité, aby **každá generácia v cirkvi našla svoj osobný vzťah ku Kristovi**. Je to nutné, aby sa ten vzťah medzi Pánom a cirkvou znovuobnovoval. **Každá generácia musí zažiť svoje jedinečné stretnutie so vzkrieseným Kristom, áno, musí s ním putovať do Emauz, musí sa dotýkať jeho rán a hľadiť na jeho premenu na hore Tábor, inak sa čosi vzácne pretrhne a cirkev bude stagnovať**. Vidíme to v našich zboroch, kde chýbajú najmä generácie v produktívnom veku. Niekde sa nič pretrhla a počiatočné nadšenie, radosť a zápal z obdobia zrodu cirkvi sa stratili. Už dlhé roky si uvedomujeme, že naša cirkev s počtom členov klesá. Ale nie je to len náš problém, ostatné cirkvi v ČR sú na tom podobne. Teológovia varujú, že kresťanstvo je v kríze, počet kresťanov v Európe všeobecne klesá. Vo svete sa na mnohých miestach nanovo dvíhajú vlny násilia proti kresťanom a tento jav sa stáva vážnym problémom. Ale všetko je našťastie v rukách Božích, nie v našich ľudských. Kristova cirkev nezahynie a ani nemôže zahynúť. My sme také koliciska, ktoré môžu ovplyvňovať určité veci, môžeme mnohým veciam dopomôcť, mnohé môžeme dokonca pokaziť, ale naše sily a možnosti sú limitované... Boh si poradí s tým, čo sa nám zdá ako nemožné. **Len verme, snažme sa a modlime sa. Do priestoru, kde je úprimná modlitba, Boh vstupuje vždy a s veľkou radosťou**.

Rok 2015 je pre nás jubilejný, uplynie totiž 600 rokov od chvíle, keď na hranici v Kostnici dokončil majster Jan Hus. Premýšľam často nad tým, čo by robil Hus v dnešnej dobe. Ako by chápal kresťanstvo a cirkev. Určite by mal radosť z toho, že v našej cirkvi môže každý demokraticky vyjadriť svoj názor a že slúžime liturgiu v rodnom jazyku. Čo by mu ale vadilo, by bola vlažná zbožnosť, malý dôraz na Písmo sväté, hlbinu evanjelia a modlitby. Mal by smútok z rozhádnosti a nejednoty. Vytýkal by nám nedostatčnú lásku k bližnému, ktorá má mať v cirkevnom prevedení celospoločenský dosah. A určite by sa podivoval nad našou ochablou vierou, nad pesimizmom a nezáujmom. Jan Hus bol nositeľom Kristovej nádeje a radosť. Preto by určite ťažko niesol, že v cirkvi, ktorá má v názve jeho meno, vládne akýsi tieň smútku.

Nie je predsa na to žiadny dôvod. Žijeme požehnanú dobu, dobu, v ktorej môžeme rozvinúť všetky naše hrivny od Boha dané. Už 25 rokov sme súčasťou otvorenej spoločnosti, ktorá poskytuje možnosti, o akých sa ľudom za vlády komunistickej diktatúry ani nesnívalo. Boh nám dal dar slobody, vážme si ho a využívajme pre Kristovo kráľovstvo.

Keď vznikala naša cirkev, jej zakladatelia chceli cirkev tolerantnú, láskavú, cirkev, ktorá rozumie súčasnému človeku a ctí slobodu svedomia. Chceli cirkev, ktorá vedie dialóg vo vnútri (so svojimi členmi), ale aj navonok so svetom. Bola to cirkev ľudová, ktorá je pre ľudí!

Otvorme svoje zbory dokorán, otvorme svoje srdcia, buďme tu pre ľudí hľadajúcich, pýtajúcich sa, buďme tu pre mladých, ktorí hľadajú životnú orientáciu, buďme tu pre starších, ktorí potrebujú, aby niekto pri nich stál, buďme tu s živým Bohom. Sme predsa súčasťou Kristovho tela. Vzkrieseného a osláveného tela Pána. Že naša cirkev je súčasťou cirkvi Kristovej, v to veril Karel Farský aj ostatní zakladatelia. **V tomto uhle musíme chápať ako pravý zdroj našej cirkvi Letnice, zostúpenie Duchu svätého na spoločenstvo apoštolov v Jeruzaleme**. Celé kresťanské dejiny sú aj našimi dejinami, sme potomkami apoštolov, prvotných kresťanov aj cirkevných otcov. Tohto sa nikdy nevzdajme. Ak budeme zakotvení v Kristovi ako v prameni Božieho života, v jeho živom tele, nikdy nezahynieme.

Před sto lety se narodil Jan Opletal

Prvního ledna 1915 se narodil ve Lhotě u Nákla u Litovle Jan Opletal. Jeho jméno spojuje v dějinách našich zemí 28. říjen se 17. listopadem a je symbolem odporu proti nacistům.

Smrt tohoto čtyřicetiletého studenta v roce 1939 po zásahu německých okupantů je považována – byť symbolicky – za první československou obětí druhé světové války. A po půlstoletí se v listopadu 1989 stala připomínka Jana Opletala jedním z podnětů ke svržení nenáviděného komunistického režimu v Československu.

Jan Opletal, student čtvrtého ročníku lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Praze, byl postřelen na rohu Žitné a Mezibranské ulice během demonstrace proti německé okupaci 28. října 1939, v den výročí vzniku Československa. Místo této tragické události je označeno. Jan Opletal byl místopředsedou studentské samosprávy Hlávkových kolejí a den před demonstrací vyzval studenty k účasti.

Dle dostupných informací nebyl Jan Opletal náhodnou obětí. Gestapo bylo v té době posedlé hledáním studentského vůdce a po Opletalově projevu nabylo dojmu, že by jím mohl být on.

Nacisté demonstraci tvrdě potlačili, bylo zraněno na 400 lidí a přímo na místě zemřel pekařský pomocník Václav Sedláček. J. Opletal utrpěl průstřel břišní krajiny a byl převezen a operován v nemocnici na Karlově náměstí. Dle svědků ale nestříleli na demonstraci jen vojáci; v davu byli i zfašizování ozbrojení studenti německé techniky.

Jan Opletal během hospitalizace bohužel odmítal jíst, protože se obával, že jídlo bude otrávené. Zemřel 11. listopadu údajně na dehydrataci a podvýživu – totálním vyčerpáním. Některé prameny uvádějí, že u něj z důvodu průstřelu střev nastal akutní zánět dutiny břišní. Opletalův pohřeb 15. listopadu 1939 se stal obrovskou manifestací proti okupantům. Na Albertově se sešlo téměř deset tisíc lidí. V noci

na 17. listopadu 1939 byl pak proveden zásah namířený proti českým vysokým školám a inteligenci vůbec. Gestapo spolu s dalšími policejními jednotkami obsadilo vysokoškolské koleje v Praze, Brně a dalších městech a zatklo více než dva tisíce studentů, které odvezli na Pankrác či do Ruzyně. Zde bylo zastřeleno devět funkcionářů studentských spolků. Část nezletilých

studentů a cizinců byla nakonec propuštěna, ale 1260 jich skončilo v koncentračním táboře Sachsenhausen-Oranienburg u Berlína. Ti, co přežili, byli postupně propouštěni, poslední z nich se dostal domů až v březnu 1943.

Dle rozkazu Adolfa Hitlera byly české vysoké školy a univerzity uzavřeny. Toto postihlo více než 15 000 studentů (také i otce autora těchto řádků) a více než 1200 pedagogických pracovníků.

Studenti, kterým se podařilo uprchnout za významné podpory studentského svazu v Anglii a československé exilové vlády, pak iniciovali prohlášení, na jehož základě byl pak 17. listopad vyhlášen v Londýně Mezinárodním dnem studentstva.

Univerzita Karlova v Praze udělila již v roce 1945 Janu Opletalovi in memoriam titul MUDr., Jana Opletala pak v roce 1996 prezident V. Havel vyznamenal Řádem Tomáše Garrigua Masaryka.

Jak známo, Jan Opletal se narodil jako osmé z devíti dětí. Rodiče patřili k těm nejhudším, přesto však vystudoval v Litovli gymnázium, které dnes nese jeho jméno. Poté studoval školu pro záložní důstojníky v Hranicích a později byl ze zdravotních důvodů přeložen na vojenskou prezenční službu u jezdeckta v ruzyňských kasárnách. MUC. Jan Opletal, člen Cirkve československé, byl pochován do rodinného hrobu v Nákle u Litovle 16. listopadu 1939.

Pavel Hýbl

Svoboda není prázdný rám

K prosazení své svobody si musí každý člověk činit hodnotová rozhodnutí, rozvíjet produktivní zaměření života a objevit krásu a moc altruistických postojů.

Erich Fromm

Svoboda člověka je nesmírně vzácná hodnota. Někteří lidé jsou pro tuto hodnotu ochotni v krajním případě položit i život. Týká se jedinců a rovněž národů. Jak tomu však se svobodou doopravdy je? „A co je přednější, svoboda nebo dobro?“ kladou si otázku myslitelé. „Jistěže dobro,“ odpovídáme. Ono je podstatné, k němu máme směřovat. A smysl má pouze ta svoboda, která vede k dobru a váže se k ní potom jako dvojče hodnota zvaná

odpovědnost. Svoboda, jež nemyslí na dobro a odpovědnost, je problematická, je to spíše libovůle až dokonce, můžeme říci, svévole.

„Ale svoboda není prázdný rám, do kterého by si každý vložil, co chce; pravá svoboda dělá místo pro lepší poznání, lepší organizaci, je pravá humanita; jsme si vědomi, že od přírody jsme různě a rozmanitě nadáni; proto k duchovní a společenské jednotnosti spějeme ne diktátem a násilím, nýbrž uznáním rozmanitých darů lidské přirozenosti a jejich harmonizací. K jednotě dnes i v budoucnu můžeme dospět jen harmonií, souzněním, a tudíž tolerancí,“ cituje Karel Čapek ve svých Hovorech s T. G. Masarykem.

Svobodu, tento rám, který chceme zaplnit, toužíme naplnit láskou, prožívat v ní naději a zdokonalovat svou víru. Svoboda je jako vítr, vané si, kam chce. Takový je i Duch. Bez Ducha nemůžeme být svobodní ani tvořit a proměňovat se. Ze svobodné vůle přijmeme pokoru a kajcnost, odmítáme pýchu. Odvracíme se od všeho zlého, násilného, planého. Svoboda voní, když je plná tolerance, naslouchání a ohleduplnosti. Být tu svobodně pro toho druhého je nádherné. Nemělo by se tak ovšem stávat z donucení.

V „rámu“ svobody malujeme obraz chápání, blízkosti, pohlázení slovem i dotykem. Vnímáme ve své mysli vyšší hodnoty, ideály. Prožíváme krásu v dobrých skutcích, v nichž je zratelná svobodná Boží jiskra. **Olga Nytrová**

Miroslav Matouš

Modlitby všedního dne

Můj Pane, ve dni svátečním dbáš o mou spásu živým slovem; rač vést mne stále Duchem svým, buď se mnou v každém jitra novém.

Ty víš, v čem bývám na vahách, má tajná hnutí jsou Ti známa, má práce, úsilí i prach, jenž vytrácí se pod rukama.

A touhu znáš mých modliteb a víš, jak hledám Tě den po dni; ó, vezmi mne a jako hřeb mne do své stavby věčně v bodni!

10 let Nazaretu

Třináctého prosince 2014 pořádal Nazaret svůj třetí adventní koncert v pořadí – Musica Viva pod vedením Jaroslava Krčka.

Jedinečná předvánoční atmosféra koncertu v Malovaném sálu borovanského zámku se zřejmě přenesla i na účinkující umělce a když manažerka souboru paní Gabriela Krčková již v další den telefonem děkovala za jejich krásný zážitek, bylo to jako symbolické poděkování. Už deset let se snažíme výstavami, koncerty a dalšími akcemi obohatit

život obyvatel v místě a okolí, a i když je to činnost pouze doplňková, jsme moc rádi, když vnímáme dobrou odezvu. Po celých deset let také vydáváme nazaretské kalendáře a kromě toho, že jsme několikrát byli oceněni v celostátní soutěži Kalendář roku, jde především o snahu využít talentu našich pracovníků a klientů.

Chráněné dílny Nazaretu zaměstnávají i lidi s těžším handicapem. Hanička a Lenka jsou od dětství nevidomé a přece u nás vyrábějí krásné misky, hrnky, květináče. Pavel měl v mladém věku vážný

úraz a vypadalo to, že už nikdy nebude moci samostatně pracovat; nyní nejen vyrábí keramiku, ale má na starosti i glazování... V dílnách pracuje celkem 16 lidí s handicapem lehčím či těžším a mnozí teprve zde objevili své nadání. Nacházejí zde pocit smysluplné činnosti, když vidí, že jejich výrobky (i nápady) jdou na odbyt.

Hlavní činností Nazaretu je poskytování sociálních služeb. Více než dvacet klientů často s těžším handicapem využívá možností pracovní terapie v Denním centru nebo

Pokračování na str. 4

